

Ez az állapot, amit ez a szakasz leír, a pusztai vándorlás elején kezdődik és a végéig tart. Az Úr már megismertette magát Izráel népével. Megismerték, mint megmentőt, aki képes legyőzni minden földi gonoszt és ördögi hatalmat. Megismerték, mint Urat, aki parancsol, törvényt ad. Megismerték, mint szent Istent, aki gyűlöli a bűnt, az engedetlenséget, és akit nem lehet akárhogy tisztelni. „Mert magunk sem tudjuk, hogyan tiszteljük Őt” (2Móz 10,26). Mi sem tudjuk magunktól. Ezért kérdezi a megtérő, vagy a megtérés előtt álló ember: „mit cselekedjem...” (ApCsel 2,37; 16,30). Isten válasza: higgy az Úr Jézus Krisztusban...

Mózes idejében Isten ezt mondta: „ha figyelmesen hallgattok rám... ti lesztek az enyéim”. Annak, hogy megszabadította őket Egyiptomból, nem volt más feltétele, csak az Ő kegyelme, szeretete, amellyel elhatározta, hogy megmenti őket. „Kihagyja” (pészach, páska) őket abból a pusztulásból, ami azokat éri, akik ellenségesek maradnak, akik bűnben maradnak.

Annak sem volt emberi feltétele, hogy Isten beviszi Izráelt az ígért földjére. Bevitte, bármennyit engedetlenkedtek, lázadtak. De már csak a következő nemzedék jutott be, nem azok, akik kijöttek Egyiptomból. Mert Isten szent, és a bűnnek következménye van, ezt meg kellett tanulniuk.

A felhő- és tűzoszlop már a kezdettől (a Vörös-tengeri átkeléstől) ott volt velük. Előttük is haladt, mögöttük is ment. Az Úr vezette és védelmezte őket. Attól kezdve, hogy felállították a szent sátrat, azon volt rajta. Ebben a sátorban beszélt az Úr Mózesrel, és Mózes ezeket a beszédeket adta tovább a népnek. Abból, hogy a felhőoszlop a sátoron van, tudták, hogy az Úr ott van, és Mózes az Ő szavait szólja.

„Az Úr szava szerint indultak el és táboroztak le.” Mindig az Úr döntötte el, mennyi időt várakozzanak, mikor induljanak, hol táborozzanak le. Tanulják az engedelmességet, ilyen egyszerű parancsokon keresztül. Lehetek köztük, akik gyorsabban szerettek volna haladni, akiknek nem tetszettek a hosszú várakozások. Mi is szeretnénk haladni: látni a hívő életünk eredményeit, „jutalmát”, meg akarjuk nyerni, amit Isten ígért nekünk. De ezek mind csak ott találhatóak meg, ahol Ő maga van. És ha Ő várakozik, és várakoztat minket, akkor mi is ott vagyunk a legjobb (az egyedül jó) helyen, mint Mária, aki a „jó részt” választotta. De ekkor is figyelniünk kell rá: bármikor szólhat, hogy induljunk, tegyünk meg valamit: nagy dolgot vagy egyszerű, hétköznapi dolgot, de olyat, amit magunktól nem tennénk meg, mert félünk, vagy mert az eszünk mást diktál – olyan parancsot ad, olyan helyzetben, amikor „csak a hívő engedelmeskedik és csak az engedelmes hisz”, így ez annak a próbája, hogy hiszünk-e Neki, bízunk-e benne teljes szívvel és nem a magunk értelmére támaszkodunk-e (Péld 3,5).

A felhő- és a tűzoszlop; Isten törvénye, Mózes szavai, amiket Istentől kapott, közösséggé tették a népet: itt van az Úr, akire mindnyájunknak figyelniünk kell. Ma nem szemmel látható jelek mutatják meg nekünk, hogy köztünk van az Úr. Nem akkor van közöttünk, ha pl. van a falon egy kereszt. Akkor van közöttünk, ha neki akarunk engedelmeskedni, ha az Ő akaratát keressük. Erre biztat az ige: értsük meg, mi az Úr akarata (Róm 12,2; Ef 5,14). Meg is értjük, ha valóban keressük és készek vagyunk cselekedni. Lehet, hogy elindít nagy feladatokra; lehet, hogy imádságra indít olyanokért, akik nagy feladatot kaptak, vagy nehéz próbákban vannak. Lehet, hogy „csak” tanít, hogy hogyan éljünk a mindennapokban.

Mégis vannak „jelek”, amelyekben felismerhetjük Isten cselekedeteit – de csak hittel. Például: történik valami, és mi rájövünk, hogy ezért könyörögtünk, vagy felismerjük, hogy valaki számára ez áldás lesz. Halljuk az ijesztő híreket, de nem veszítjük el a reménységünket, mert hisszük, hogy az Úr visszajön, és előre megmondta, hogy ezek meglesznek. Halljuk a hamis

tanításokat, esetleg keresztyén körökben, akár szószékről is, de nem kell hinnünk ezeknek, mert Isten a maga Lelkéből adott nekünk, ezért megvizsgálhatjuk és meg is kell vizsgálnunk a lelkeket, felismerhetjük és fel is kell ismernünk a Pásztor hangját. Csak az Ő Lelke által ismerhetjük fel a konkrét vezetést: hogy amit nyitott ajtónak látunk, Ő nyitotta-e ki nekünk, vagy kísértés; hogy ami bezárt ajtó, Ő zárta-e be, és ha igen, véglegesen-e, vagy csak várakoztat; vagy ez egy akadály, egy hegy, aminek az Ő parancsára el kell mozdulnia. Az Ő Lelke által tudjuk az ígét személyesen érteni: parancsként, hogy mit kell most tennem, intésként, hogy legyek türelemmel, erősödjek meg, bízzak Őbenne a nehezekben is. Minden ígével adni akar valamit, és nekünk „minden ígével élnünk kell” (Mt 4,4), akkor fogjuk megérteni az Ő akaratát, és akkor leszünk készek cselekedni.

4Móz 6,24–26

„Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békességet!”